

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Elena Covalenco,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2018, declarate de avocatul Alexandru Mandraburcă și de inculpatul

*Ganea Ivan XXXXXX, născut la
XX XXXXXX XXXX, originar și locuitor al XXXXXX,
XXXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

Termenul de examinare,
instanța de fond: 03.04.2017 – 02.05.2017,
instanța de apel: 25.05.2017 – 19.09.2017,
instanța de recurs: 22.12.2017 – 13.03.2018,
instanța de apel 17.04.2018 – 30.05.2018,
instanța de recurs: 13.08.2018 – 14.11.2018,

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 02 mai 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Ganea Ivan a fost condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, începând din 02.05.2017, cu includerea perioadei aflării în arest de la 13.02.2017 până la 02.05.2017.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1466 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 11 februarie 2017, orele 22.40, inculpatul Ganea I., nedispunând de permis de conducere, deplasându-se în stare de ebrietate alcoolică la volanul automobilului „Renault Megane”, n.î. XXXXX, pe traseul R-13, Râbnîța-Bălți, cu o viteză de 150 km/h și avându-i în calitate de pasageri pe Barvinoc I. și Bîtea V., la km 80+100 m., la ieșirea din or. Șoldănești, în direcția s. Olișcani, r-nul Șoldănești, neținând cont de dexteritatea sa în conducere, ce i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, de situația rutieră, adică de faptul că traseul era acoperit cu zăpadă și polei, timpul de noapte și de condițiile meteorologice, afară fiind -8° Celsius, neisprăvindu-se cu conducerea autovehiculului, a derapat și, ieșind pe contrasens, s-a tamponat într-un pom de pe acostament, în rezultatul cărui fapt pasagerului Barvinoc I. i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de traumă asociată, traumă cranio-cerebrală închisă, plagă contuză pe cap, hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragii epidurale, subdurale (90 ml.) și subarahnoidiene parțiale, conținut hemoragie în ventriculele cerebrale, edem cerebral pronunțat, traumă contuză a toracelui, hemoragii în țesuturile moi pericostale, fractura coastelor indirecte, complete, bilateral, fără lezarea pleurei parietale, lezarea hilului pulmonar bilateral, hemotorace (900 ml.), lezarea peretelui anterior al ventriculului stâng, hemopericard (280 ml.), fractura indirectă, completă a osului femural drept, la nivelul treimii medii, fractură-luxație a articulației radio-carpală stânga, articulație radio-ulnară stângă și acromio-claviculară stângă, plăgi contuze pe stânga, excoriații pe cap, față, abdomen și membre care, conform raportului de expertiză judiciară nr. 19 din 20.03.2017, în comun, se califică ca vătămare gravă, conform criteriului pericolului pentru viață, iar pasagerului Bîtea V. i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă, echimoză pe cap, hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragii subdurale (90 ml.) și subarahnoidiene parțiale, conținut hemoragie în ventriculele cerebrale, plăgi contuze pe pavilionul auricular drept și membre, echimoze și excoriații pe față, spate și membre care, conform raportului de expertiză judiciară nr. 18 din 15.03.2017, în comun, se califică vătămare gravă, conform criteriului pericolului pentru viață, în rezultatul cărora pasagerii Barvinoc I. și Bîtea V. au decedat la fața locului.

Instanța a reținut că inculpatul a declarat personal, prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul a două persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 7 la 12 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, se caracterizează satisfăcător, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cele atenuante fiind săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, recunoașterea integrală a vinovăției, căința sinceră și repararea parțială benevolă a prejudiciului cauzat, că succesorii

părților vătămate nu au înaintat acțiune civilă și nu au careva pretenții față de inculpat, concluzionând ca fiind echitabilă și oportună aplicarea în privința lui a pedepsei cu închisoarea, în condițiile beneficierii, în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege.

Pe lângă aceasta, instanța a conchis că de la inculpat urmează a fi încasate în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1466 lei, suportate la efectuarea expertizelor medico-legale ale părților vătămate decedate și pentru efectuarea expertizei medico-legale a inculpatului.

3. Adjunctul-interimar al Procurorului-șef al Procuraturii raionului Șoldănești Ruslan Știrbu, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal la 7 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Apelantul a invocat că inculpatul a fost anterior sancționat contravențional pentru încălcarea cerințelor Regulamentului circulației rutiere.

Recunoașterea vinovăției de către inculpat era evidentă, reieșind din circumstanțele comiterii infracțiunii și din probele administrate. Mai mult, dauna cauzată succesorilor părților vătămate decedate, precum și caracterul social periculos al faptei comise de către inculpat, este net superioară pedepsei aplicate.

Instanța de fond n-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară, care este obligatorie potrivit sancțiunii art. 264 alin. (6) Cod penal.

Au fost ignorate și prevederile art. 61 Cod penal, conform cărora pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților.

Aplicând pedeapsa menționată în privința inculpatului, instanța de judecată creează un precedent judiciar neobiectiv privind condamnarea persoanelor pentru săvârșirea infracțiunilor de acest gen, care în ultima perioadă sunt tot mai frecvent mediatizate, fiind indicat că pe drumurile naționale se comit multiple accidente rutiere în rezultatul cărora sunt traumatate și survin decese a multor persoane, iar organele de drept nu iau măsuri în privința persoanelor vinovate.

3.1. A declarat apel și avocatul Alexandru Mandraburcă, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o sentință nonprivativă de libertate, în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

Apelantul a indicat că în privința inculpatului nu s-au confirmat calitățile unei persoane socialmente periculoase or, acesta anterior n-a comis infracțiuni. Săvârșirea de ultimul a două fapte contravenționale și comiterea unei infracțiuni din imprudență nu pot servi temeiuri de a-i atribui inculpatului calificativul de persoană socialmente periculoasă.

Totodată, inculpatul are loc permanent de trai, se caracterizează pozitiv, în timpul studiilor s-a prezentat ca fiind un elev și student conștiincios și responsabil, dând dovadă de un comportament decent. La moment are probleme serioase de sănătate, fiindu-i fracturată cominutiv clavicula dreaptă cu dislocație a fragmentelor, nefiind tratate pe deplin urmările traumatismului acut cranio-cerebral.

Succesorii părților vătămate n-au insistat asupra aplicării unei pedepse aspre inculpatului, din contra, succesorul părții vătămate Barvinoc S. a solicitat aplicarea unei pedepse mai ușoare.

Or, la stabilirea pedepsei, prima instanță, n-a apreciat în ansamblu, neluând în considerație în volum deplin, prevederile art. 4 și 75 Cod penal - principiul umanismului și criteriile generale de individualizare a pedepsei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2017, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului în baza art. 7, 75 Cod penal, aceasta fiind una echitabilă și proporțională infracțiunii comise.

Însă, instanța de fond eronat a reținut, în calitate de circumstanță atenuantă, recunoașterea vinovăției de către inculpat or, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, ce presupune că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

În circumstanțele în care inculpatul, cu bună-știință, a urcat la volanul *motocicletei* de model „Renault Megane”, în lipsa unui permis de conducere, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în rezultatul acțiunilor sale fiind curmată viața a două persoane, care constituie o valoare primordială protejată de legislația penală, pedeapsa aplicată de instanța de fond își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu tragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și siguranța traficului rutier.

Totodată, solicitarea apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului este neîntemeiată, modalitatea de executare a pedepsei aleasă în privința lui fiind în acord cu principiul proporționalității, luându-se în vedere fapta comisă și urmările excepțional de grave produse - decesul a două persoane.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că în lipsa identificării circumstanțelor ce ar oferi posibilitate instanței a numi pedeapsa minimă inculpatului, instanțele de fond și de apel, în mod greșit au interpretat prevederile art. 61 alin. (1) Cod penal.

Astfel, pedepsele stabilite de instanța de judecată trebuie să fie nu numai legale, în sensul de respectare a cadrului legal de individualizare judiciară, dar în același timp, trebuie să fie și juste, adică să se respecte criteriul proporționalității, care presupune stabilirea cuantumului pedepsei în funcție de gravitatea infracțiunii și vinovăția autorului. În același timp, trebuie să fie respectate prevederile art. 61 Cod penal, conform cărui, pedeapsa care se aplică urmează să atingă scopul de restabilire a echității sociale și de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni de către alte persoane. Însă, practica aplicării măsurilor de pedeapsă, demonstrează că instanțele de judecată nu asigură exercitarea scopului pedepsei, având în vedere amploarea pe care a luat-o această categorie de infracțiuni.

Conform art. 76 Cod penal, raportat la art. 78 alin. (1) Cod penal, prezența circumstanțelor atenuante oferă dreptul de a reechilibra pedeapsa principala, începând reducerea de la maximul sancțiunii.

Pe lângă aceasta, instanța de apel a omis că recunoașterea vinovăției în sine este o circumstanță la aplicarea dispoziției 364¹ Cod de procedură penală și nu poate fi catalogată ca o circumstanță în sensul art. 76 Cod penal.

Deci, instanța de apel a ignorat dispoziția art. 75 al. (1) Cod penal, conform căreia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a prezentului cod.

Prin urmare, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Alexandru Mandraburcă, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o sentință nonprivativă de libertate, în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

Recurentul a indicat că inculpatul are loc permanent de trai, se caracterizează pozitiv, în timpul studiilor s-a prezentat ca fiind un elev și student conștiincios și responsabil, dând dovadă de un comportament decent. La moment are probleme serioase de sănătate, fiindu-i fracturată cominutiv clavicula dreaptă cu dislocație a fragmentelor, nefiind tratate pe deplin urmările traumatismului acut cranio-cerebral.

Inculpatul a solicitat examinarea cererii în procedură simplificată, a recunoscut integral vina și s-a căit sincer de cele comise, rudele sale au contribuit financiar la organizarea funeraliilor victimelor, acesta fiind de acord și pe viitor să compenseze cheltuielile suportate.

Succesorii părților vătămate n-au insistat asupra aplicării unei pedepse aspre inculpatului, din contra, succesorul părții vătămate Barvinoc S. a solicitat aplicarea unei pedepse mai ușoare.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 13 martie 2018, recursul avocatului a fost respins ca inadmisibil, recursul procurorului a fost admis, casată decizia atacată în latura penală și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, decizia a fost menținută.

Instanța de recurs a constatat că instanțele de fond și de apel au respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat, precum și au luat în considerație atitudinea acestuia față de consecințele survenite, ținând cont de gravitatea acesteia, de circumstanțele în care a fost săvârșită fapta, de consecințele irecuperabile care au survenit - decesul a două persoane tinere.

Însă, inculpatul a comis o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viața și sănătatea persoanei, or dreptul la viață al oricărei persoane prevăzut de art. 2 CEDO prevalează asupra altor drepturi, iar CtEDO acordă dreptului la viață o semnificație cu totul aparte, situându-l printre articolele primordiale ale Convenției.

Pe lângă aceasta, infracțiunea a fost săvârșită în prezența altor factori declanșatori cum sunt, starea de ebrietate avansată a inculpatului - circumstanță care nu a putut fi neglijată de instanțele de fond la constatarea oportunității suspendării executării pedepsei, precum și consecințele care au survenit, dar nu în ultimul rând și comportamentul inculpatului până la săvârșirea infracțiunii, care în perioada 07.07.2016-20.01.2017 a fost sancționat de mai multe ori pentru săvârșirea unor contravenții în domeniul circulației rutiere, și anume conducerea automobilului fără permis de conducere, încălcarea regulilor de circulație rutieră soldată cu cauzarea de vătămări corporale ușoare victimei sau cu deteriorarea considerabilă a vehiculelor și părăsirea de către vinovat a locului în care s-a produs accidentul rutier.

Or, chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la măsură de individualizare a executării pedepsei.

Totodată, circumstanțele la care a făcut referire recurentul în cererea de recurs, (căința sinceră, caracterizarea pozitivă a inculpatului, lipsa antecedentelor penale, lipsa pretențiilor din partea succesorilor legali ai părților vătămate) au fost reținute de instanțele de fond ca atenuante, fapt care a permis stabilirea unei pedepse echitabile în limita normei penale în baza căreia inculpatul a fost condamnat, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

În același timp, instanța de apel a pronunțat o hotărâre pripită și neargumentată în partea stabilirii pedepsei complementare.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2018, apelul procurorului a fost admis, casată sentința în partea ce ține de pedeapsa complementară și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Ganea Ivan, condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal la 6 ani închisoare, i-a fost aplicată pedeapsa complementară - *privarea de a conduce mijloace de transport* pe un termen de 5 ani.

Instanța de apel a statuat că acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, care prevede o sancțiune de la 7 la 12 ani închisoare, cu *privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport* pe un termen de 5 ani, infracțiunea săvârșită fiind una gravă.

În același timp, pedeapsa complementară - *privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport* pe un termen de 5 ani pentru componența de infracțiune prevăzută la art. 264 alin. (6) Cod penal este o pedeapsă obligatorie, aplicarea sau neaplicarea ei nefiind lăsată la aprecierea instanței or, instanța de apel nu a stabilit careva circumstanțe excepționale, care să determine aplicarea art. 79 Cod penal. Mai mult, în rezultatul infracțiunii comise, chiar și din imprudență, au decedat două persoane, iar faptul că succesorii victimelor nu au pretenții materiale, nu constituie circumstanțe care ar permite excluderea pedepsei complementare obligatorii.

Astfel, instanța de fond nu a respectat întocmai criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 6, 7, 61, 75 Cod penal și nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante stabilite, de influența pedepsei aplicate asupra reeducării și corectării

inculpatului, neaplicându-i acestuia pedeapsa complementară, care era obligatorie în această situație.

8. Avocatul Alexandru Mandraburcă, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, *referitor la stabilirea pedepsei complementare inculpatului*.

Recurentul a invocat că inculpatul nu deținea permis de conducere, deci nu dispunea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Conform art. 65 alin. (3) Cod penal, privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a prezentului cod, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Or, inculpatul nu poate fi lipsit de dreptul de care nu a dispus, iar instanța de apel, în dispozitivul deciziei adoptate nu indică că acesta se privează anume de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

8.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită casarea deciziei menționate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în privința lui să fie aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

Recurentul a indicat că nu este de acord cu pedeapsa stabilită, deoarece instanța de apel nu a luat în considerație că a executat o treime din pedeapsă, urmând să aplice în privința lui prevederile art. 90 Cod penal, or, prin săvârșirea infracțiunii nu au fost cauzate prejudicii materiale și morale, iar părțile vătămate nu au careva pretenții față de el.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele

de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Sanțiunea art. 264 alin. (6) Cod penal, prevede închisoare de la 7 la 12 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani. Deci, aplicarea pedepsei complementare față de inculpat este obligatorie de drept.

Mai mult, solicitarea inculpatului privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința sa, nu are nici un suport legal or, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 13 martie 2018 recursul apărării în aspectul vizat a fost respins că inadmisibil, decizia devenind irevocabilă în această parte (*pct. 5.I., 6. din decizie*).

Prin urmare, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 7. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8., 8.I. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura penală în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură

penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de Alexandru Mandraburcă și de inculpatul Ganea Ivan XXXXXX, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2018, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan